

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

✻ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΙΔΙ ✻

15.—

— Τίποτα. 'Ο διευθυντής τῆς ἀστυνομίας φέρνει δυσκολίες.

— Τὰ μούτρα του, καὶ μὲ ρώτησε μὲνα ποῦ πληρώνω πεντακόσιες δραχμὲς νοκί τὸ μῆνα σὲ τοῦτο τὸ σπίτι, ποῦ βρῖσκονται αὐτὰ τὰ λεφτά; φωνάζει ἡ κυρὰ 'Ελέγκω ἀγριεμένη.

— Μὴ λές κουταμάρες, δὲν ἔχει καμιά ἀνάγκη νὰ σὲ ρωτήσῃ αὐτὸς τῆ δουλειά του κάνει. Τοῦ καταγεύλανε πὼς ἕνας πῆρε κάθιο ἀπὸ κάποια γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ σου ἀδύλωτη, κι αὐτὸς σοῦ κλείνει τὸ σπίτι. Δικαίωμα του.

— 'Ἔτσι αἱ, κείνη εἶτανε παντρεμένη γυναίκα, κυρία καθὼς πρέπει καὶ μὲ ἄντρα μὲ θέση.

— Δὲν ἔχει σημάσια· αὐτὸ νὰ σοῦ γίνῃ μάθημα ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς.

— 'Εγὼ, ξέρω καλὰ τὴ δουλειά μου· ξέρω ἐγὼ τι γυναικὲς μπάζω στὸ σπίτι μου, ἔννοια σου.

— Νὰ ποῦ τὴν ἔπαθες ὡς τόσο.

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ πρώτη, ἔλες τὸ πάθανε. Μὰ ἐκείνῳνε βλέπεις δὲν τὲ βρήκανε πάτημα γιὰ νὰ τοὺς κλείσουνε τὸ σπίτι.

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα, ἀποκρίθηκε ὁ κύριος Λίντας μασώντας τὴν ἄκρη τοῦ μουστακιοῦ του.

'Ο κύριος Λίντας σηκώθηκε ἔρθιος σὰ νὰθελε νὰ κόψῃ αὐτὴ τὴν κουβέντα.

— Χαρτί καὶ μελάνι γλήγορα, εἶπε.

'Ἡ κυρὰ 'Ελέγκω ἀνοίγει ἕνα ἑρμάρι καὶ βγάζει μὴ κόλλα χαρτί κ' ἕνα φάκελλο.

— Γράμμα θὰ κάνῃς; ρωτᾶει.

— 'Οχι ἀπὸ αὐτὸ τὸ χαρτί, μεγάλες κόλλες, φάκελλος δὲ μοῦ χρειάζεται.

— 'Α ἔτσι πὲς μου.

— Πρέπει νὰ χτυπήσουμε στὴν ἐφημερίδα μας τὴν κυβέρνηση πάνω στὸ ζήτημα τῆς ἀπεργίας.

— Τί γίνεται ἀλήθεια ἡ ἀπεργία; Θὰ πάρουμε τὴ θέση; Τί λές; ρωτᾶει ἡ κυρὰ 'Ελέγκω σὲ ζωηρὸ τόνο.

Κείνος σηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Νὰ ἴδοῦμε. 'Αν ἔχῃ τύχη ὁ γέρος! 'Ἡ ἐπιχείρησιν δὲ θέλει νὰκούσῃ τίποτα· ἔχει βλέπεις τίς πλάτες τῆς κυβέρνησης, ἀποκρίνεται κείνος καὶ στρώνεται σὲ μιὰ κρέκλα μπρὸς στὸ στρογγυλὸ τραπέζι τῆς μέσης...

'Ἡ πέννα του τρέχει πάνω στὸ ἄσπρο χαρτί ἐνῷ ἡ κυρὰ 'Ελέγκω σκύβει πάνω ἀπὸ τὴν ὄμο του παρακολουθώντας μὲ θυμασμό τὸ γράψιμο. Τὸ τρίξιμο τῆς πέννας ποῦ τρέχει διαστικὰ, θυμωμένη, τῆς φαίνεται σὰ μουσική. Τὰ χερσόγραφα βγαίνουνε ἕνα ἕνα γιομάτα, νωπά.

— 'Ακουσε τώρα νὰ σοῦ τὸ διαδάσω, λέει ὁ Λίντας πετώντας τὴν πέννα πάνω στὸ τραπεζομάντηλο, γιο-

μάτη μελάνη. Κείνη ξαφνίζεται.

— Μὰ τί ναιῶθαι ἐγὼ;

— Δὲ σημαίνει, κάτι θὰ ναιῶσῃς, ἀποκρίνεται κι ἀρχίζει νὰ τῆς διαδάξῃ τὸ ἄρθρο.

'Ἡ κυρὰ 'Ελέγκω τεντώνει ταυτιά της. Τέτοια τιμὴ, ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της... Τὰ ἐπιθετα ποῦ καυτηριάζουνε τὴν κυβέρνηση, σκάζουνε σὰ λαμπρόχρωμες ρουκέτες. Σίδερο πυρωμένο ἢ κάθε λέξη...

— Αἱ! πῶ; σοῦ φάνηκε ρωτᾶει ἐκεῖνος φτάνοντας στὸ τέλος.

— Τρομάρα μου. Πῶς νὰ μοῦ φανῇ; 'Ἐπὶ εἶσαι ἕνας μάλιστα σὲ ἔλα.

Κείνος ξυγίζει τὰ μούτρα του γιὰ τὸ κωλυμένο τῆς φιλενάδας του ποῦ δὲν τὸν ἱκανοποίησε. Αὐτὸς ἤθελε κάτι θετικό, ὠρισμένο.

— 'Αἴντε νὰ χαθῆς· δὲν εἶσαι νὰ σοῦ λέῃ κανεὶς τίποτα.

Κείνη χαμογελάει ἡλίθια ἐνῷ ἡ ρόμπα της, ἀνοιχτὴ μπρὸς στὸ λαμό, ἀφήνει νὰ προβάλλουνε δυὸ χοντὰ βυζιά ποῦ κρέμονται σὺν πλεμῶνια βωδισοῦ. 'Ο Λίντας μαζεύει τὰ χερσόγραφα, τὰ τυλίγει καὶ τὰ χώνει στὴν τσέπη του.

— 'Ακουσε! ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ψιλὰ, λέει, παίρνοντας σὰδερὸ ὕφρος.

Κείνη ἀνοίγει τὸ στόμα της.

— Πάλε λεφτά; Πόσος καιρὸς εἶναι ποῦ σοῦδωκα τὸ πεντακοσιάρικο.

— Δὲν ξέρω, δὲ θυμᾶμαι. Κεῖνο ποῦ ξέρω εἶναι πὼς χρειάζονται λεφτά. Οἱ τυπογράφοι περιμένουνε πληρωμὴ. Χώρια ποῦ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σοδεύω καὶ γιὰ τὴν ἀπεργία· αὐτοὶ αἱ ἄνθρωποι θέλουνε νὰ φᾶνε. 'Ἐπειτα ἡ δουλειά σου; 'Ἡ ἄρρεςες πὼς αὐτὲς οἱ δουλειὲς τελειώνουνε μόνο μὲ λόγια; ἂ δὲν πέσῃ παρὰς δὲ γίνεται τίποτα.

'Ἡ κυρὰ 'Ελέγκω στέκεται ἀναποφάσιστη.

— Δὲ λέω· δὲ πῶς ἔχεις, παιὶς μπορεῖ νὰ πῇ πὼς ἔχεις ἄδικο· μὰ, σκέψου, ποῦ νὰ τὰ βρῶ ἡ κκομοῖρα; Τὸ σπίτι δὲ δουλεύει τόσον καιρὸ τώρα...

Κείνος σηκώνεται ἔρθιος. Τὸ πρόσωπό του συνειφασμένο.

— Γιὰ τελευτάτα φορὰ. Δὲν ἔχεις; ρωτᾶει.

'Ἡ κυρὰ 'Ελέγκω βγαίνει ἀργὰ ἀπὸ τὴν κάμαρα, κατσοφιασμένη. Σὲ λίγο ξαναγυρίζει μ' ἕνα χαρτί στὸ χέρι.

— Νά! αὐτὸ εἶναι τὸ τελευτάτο μου, λέει.

Κείνος ἀρπάζει τὸ χαρτί ἀπὸ τὰ χέρια της. Γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ κοιτᾶζει. 'Ἐνα κατσοτάρικο!

— Γιὰ ψυχικὸ μοῦ τὸ δίνεις μωρὴ αὐτὸ; φωνάζει.

'Ἡ φωνὴ του τρέμει.

— Σου όρκίζομαι. Δέν έχω άλλο, αποκρίνεται σ' έναν κλαφιαρικό τονό.

— Νά σέ μάθω λοιπόν εγώ νά φέρνεσαι, φωνάζει και σηκώνοντας τό πόδι του τής κατεβάζει μιá δυνατή κλωτσιά στά πισινά. Έπειτα τήν άρπάζει από τά μαλλιά. Κείνη κυλιέται χάμω στό πάτωμα μουγκρίζοντας σά σφαγμένη γελάδα.

— Δυπήσου με, μουγκρίζει με άδυνατισμένη φωνή.

Μά ό τόνος ό ίκετευτικός τής φωνής της φαίνεται πώς τόν άγριεύει ένφ' τό πόδι του άνεδοκατεβαίνει πάνω στά μαλακά κρέατά της. Έπειτα άρπάζει τό καπέλλο του και τό μπαστούνι του και τραβάει πρós τή σκάλα.

— Ά με ξαναϊδής... φωνάζει.

Ή φρέρα αυτή δίνει τή δύναμη στην κυρά Έλέγκω νά μαζώξη έπως έπως τά κρέατά της και νά σταθής έρθια στά δυό χοντρά πόδια της. Νά μήν ξαναϊδή τό φίλο της; Κ' έπειτα τί θά γίνει, πώς θά μπορέση νά ζήση;...

Τρέχει στή σάλα.

— Στάσου φωνάζει.

Τή στιγμή εκείνη ακούγεται τό κουδούνι τής όζώπορτας κι ό κύριος Αίντας αναγκάζεται νά ξαναγυρίση και νά κλειστή πάλε στην κάμαρα τής Έλέγκως για νά γλυτώση από καμιά δυσάρεστη συνάντηση.

Ή Μαρία τρέχει νά δει παιός είναι. Σέ λίγο ξαναγυρίζει.

— Κυρία, ό κύριος τραπεζίτης, φωνάζει συγκινημένη.

— Ό κύριος Θρασύβουλος! Ό καλύτερος πελάτης μου! Πωπώ σφορά μου! Μπασέ τονε στή σάλα, φωνάζει.

Ή κυρά Έλέγκω σκουπίζει τά δάκρυά της, διορθώνει έπως έπως τά μαλλιά της και μπαίνει στή σάλα.

— Σέ άσχημη ώρα ήρθατε. Δέν ξέρω ά μάθατε τά δικά μου, λέει ή κυρά Έλέγκω δίνοντας του τό χέρι.

— Δέν ξέρω τίποτα, ψιθυρίζει κείνος.

— Φασαρίες με τήν άστυνομία. Τό περιμένατε αυτό στό δικό μου σπίτι;

— Μπá; και γιατί; ρωτάει κείνος ανάθοντας ένα χοντρό κοδρο.

Κείνη αναγκάζεται νά του δηγηθή έλο τό ιστορικό.

— Περιέργο. Τό σωστό πώς πρέπει και σό νά προσέχης ποιá βάζεις στό σπίτι σου.

— Όσο γι αυτό κύριε Θρασύβουλε, πέστε μου σεις πού μπαίνετε τόσα χρόνια στό σπίτι μου αν έχετε κανένα παράπονο.

— Αυτό είναι άλήθεια... ώτε τώρα μπορώ νά φύγω λέει ό κύριος Θρασύβουλος ψάχνοντας νά σηκωθή.

— Νά φύγετε... Μά για σταθήτε...

— Τι; βρίσκειται τίποτα;

Ή κυρά Έλέγκω τόν καιττάζει στά μάτια μ' ένα ύφος διαταχτικό.

Ό κύριος Θρασύβουλος περιμένει άνοπόμνος. Κεί-

νη σκύδει και κάτι του λέει μυστικά. Κείνος γουρλώνει τά μάτια του.

— Μά... ξέρετε... λέει κείνη τρίβοντας τά δυό δάχτυλά της.

— Σουκανα ποτέ παζάρι; φτάνει; νάξίξη, αποκρίνεται κείνος με ύφος ανθρώπου πού δέ λογαριάζει τόν παρ' μπρός στό γουστο του.

— Όσο γι αυτό θά κρίνετε τώρα σέ λίγο μόνος σας.

Κείνος γλύφει τά χείλια του στή γλυκειά προσδοκία.

— Δόσε μου χαρτί.

Ή κυρά Έλέγκω φέρνει μιá κόλλα χαρτί κι ό κύριος Θρασύβουλος βγάζοντας μιá μιλαμκτένια πέννα από τήν τσέπη του άρχίζει νά χαράξη γραμμές γλήγορα πάνω στό χαρτί ένφ' ή κυρά Έλέγκω σκύδει άπάνω του περιεργή.

— Δυό χιλιάδες, αϊ; τί λές; ρωτάει.

Κείνη χαμογελάει δείχνοντας έτσι τή συγκατάθεσή της.

Ό κύριος Θρασύβουλος βάζει τήν ύπογραφή του και δίνει τό χαρτί στην κυρά Έλέγκω. Κείνη παίρνει τό χαρτί και τρέχει νά βγή έξω.

— Πωδαι ό αφέντης; μήν έφυγε; ρωτάει τή Μαρία.

— Όχι μέσα είναι. Περιμένει.

Ή κυρά Έλέγκω μπαίνει στην κάμαρα κρατώντας τετωμένη τήν κόλλα.

— Τό βλέπεις αυτό; για τό χατήρι σου, για τήν άγάπη σου... φωνάζει.

Κείνος ξαρώνει τό κούτελό του προσπαθώντας νά φαίνεται άκόμ' θυμωμένος. Άρπάζει άπότομα τό χαρτί από τό χέρι της. Με μιá ματιά παίρνει στή στιγμή έλο τό περιεχόμενο.

— Ένα συνάλλαγμα... Μά έσύ είσαι θησαυρός. Πώς τά κατάφερες και τονε τύλιξες αυτόν τό γεροκλασμένο; φωνάζει γελοστός και πετάγεται άπάνω έτοιμος νά τήν άγκαλιάση.

— Τέτοια θυσία μόνο για σένα μπορούσα νά κάνω, κι άς μου φέρνεσαι έτσι, μουρμούρισε κείνη με πράπανο, σέ τόνο παιδιάστικο σουφρώνοντας τά χείλια της.

— Μή με σνερίζεσαι καημένη Έλέγκω. Ξέρεις άμα είμαι στά νευρά μου... αποκρίνεται κείνος σέ τόνο τρυφερό και τής κολλάει ένα σκασιό φιλι στό γουνό, χοντρό σβέρκο της...

Βγαίνει από τήν κάμαρα. Ό Αίντας πέφτει στην καναπέ. Σέ λίγο ξαναφαίνεται ή κυρά Έλέγκω κρατώντας από τό χέρι ένα κοριτσάκι. Ή Πίτσα, τό κοριτσάκι της. Με τά κοντά φουστανάκια του, με τή θαλασσιά ποδίτσα του, ξανθό, έδρό, ζουμερό, μοιάζει σά μωσαράκι πού τό έδηγάει με τό σκασιό ό χαοάπης στό σφαγείο, για τή μεγάλη θυσία... Κείνο διατάζει, κοντοστέκεται, σά νά μυρίστηκε αίμα...

Άνοίγει ή πόρτα σιγαλά πού ό κύριος Θρασύβουλος βρίσκειται έρθιος άποπίσω. Βλέπει τό κοριτσάκι τά ρουθεόνια του πλατύνουνε, καπνίζουνε, τό σαγώνι του τρέμει. Προβάλλουνε δυό χέρια άνοιχτά πού χάσκουνε σά μασέλες τανάλιας...

Τὸ κοριτσάκι ρίχνει μιὰ τελευταία, ἱκετευτικὴ ματιά στὴ μάννα του. Κεῖνη ἀποφεύγει τὴ ματιά του, τὸ σπρώχνει μέσα στὴν κάμαρα καὶ κλείνει τὴν πόρτα σιγαλὰ πίσω της. . . . Ἀκούγεται ἡ βαρεὴ ἀνάσση τοῦ κύριου Θερασόβουλου...

Ἡ πόρτα ἀνοίγει μὲ ὄρμη. Ὁ κύριος Θερασόβουλος ἀναμμένος, ἰδρωμένος κατεβαίνει τὴ σκάλα βιαστικῶς. Μὲ τὶς χροσὲς πλεξοῦδες της ξέπλεχες, μὲ μύγουλα πυρωμένα, ἡ Πίτσα τρέχει νὰ ριχτῆ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας της. Τὴν ἀγκαλιάζει καὶ κάτω τῆς ψιθυρίζει στὸ ἀφτί. Κεῖνη γουρλώνει τὰ μάτια της σὰ νὰ μὴν τὸ πιστεῦθῃ.

— Ἀλήθεια; ρωτᾷ.

— Ἀλήθεια μὴνὰ μου, δεδακνῶναι ἡ Πίτσα.

Ἡ κυρὰ Ἐλέγκω μπαίνει στὴν κάμαρα, στέκεται κάτω ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσι μὲ τὶς πολλὰς εἰκόνας καὶ τὸ ἀσημένιο κρεμμυδιὸ καντήλι: καὶ ἀρχίζει νὰ σταυροκοπιέται ἀπάνωτὰ τσακίζοντας τὸ χοντρὸ κορμί της, ἐνῶ τὰ χεῖλια της ψιθυρίζουν κάποια προσευχή.

— Ἐίτανε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ γλυτώσω, ψιθυρίζει, σταυρώνοντας τὰ χέρια της.

Μπαίνει στὴν κάμαρα ποὺ καρτεροῦσε ὁ Αἰντας. Κάτω τοῦ ψιθυρίζει. Κεῖνος χαμογελάει.

— Ἄμ, γεροπακαλυμένος, τί περιμένεις σὲ αὐτὴ τὴν ἡλικία; λέει.

— Ὁ ἔτσι μᾶς μένουνε διάφορο οἱ δυὸ χιλιάδουλες του, λέει ἡ κυρὰ Ἐλέγκω...

Ἡ Αἰντας κατεβαίνει τὴ σκάλα σφίγγοντας τὸ συνάλλαγμα τῶ δυὸ χιλιάδων στὴν τσέπη του. Στέκεται στὸ πεζοδρόμιο.

— Στὸ καλὸ πουλάκι μου, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ ἀπὸ ἀψηλά.

Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τῆς κυρὰ Ἐλέγκως ποὺ στέκεται πίσω ἀπὸ τὸ μισανοιγμένο παράθυρο.

Κοιτάζει γύρω του. Ψυχὴ. Σηκώνει τὸ κεφάλι του, φέρνει τὸ χέρι στὰ χεῖλια του καὶ στέλνει ἕνα πεταχτὸ φίλι στὸ παράθυρο.

5.

Οἱ ἄλλοι κοιμῶνται ἀκουμπώντας τὰ κεφάλια τους στὰ ξύλινα τραπεζάκια. Ἐνας ρουχαλιέζει, ἄλλος ρουθονίζει βαρεῖα, μονότονα. Νύχτα. Ἡ λάμπα κατεδαμμένη θαμποφέγγει.

Ὁ Ἀλέξης ξαναδιαβάζει τὸ γράμμα, νωπὸ ἀκόμα, μὲ τὴν πέννα στὸ χέρι.

— Ὅχι. Δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ. Ἡ ἀλήθεια θὰ τὴν ἐσκοτώσῃ. Καλῆτερα νὰ βρισκεται στὴν πλάνη. Ἡ πλάνη εἶναι γλυκειά, ψιθυρίζει ἀλλάζοντας γνώμη.

Συλλογιέται.

— Νὰ πουλήσῃ τὸ σπίτι της! Νὰ μάθῃ σὲ τί κατάσταξη βρίσκουμαι! Ὅχι. Εἶναι τρομερό! Ἀλλοιῶτα πρέπει νὰ τῆς τὸ γράψω. Νὰ τῆς τὸ φέρω μὲ τρόπο...

Σκίζει τὴ γραμμένη κόλλα, παίρνει μιὰν ἄλλη κόλλα καὶ ἀρχίζει νὰ συλλογιέται. . . .

Χτυπᾶνε δυνατὰ τὴν πόρτα, κλωτσᾶνε, σπρώχνουνε, θὰ τὴν ρίξουνε.

— Ἀνοίχτε, ἀνοίχτε, κακοῦργοι, ἀκούγεται μιὰ φωνή.

Ἐμπᾶνε ἔτσι, ὁ καφετζῆς μὲ τὶς ποδιὰς του γυμνές, ἀπλутες τρέχει νὰνοίξῃ τὴν πόρτα ἐνῶ τὰ κορδόνια τοῦ σῶδρακου του σοῦρονται πάνω στὸ λιγδιασμένο πάτωμα.

— Ἀνοίχτε μου.

Ἀνοίγει. Μιὰ γυναίκα στέκεται μπροστὰ του, μιὰ μεσόκοπ, ξεπεσμένη, καθὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ συμπαράνῃ ἀπὸ τὴν τριμμένη φορεσιὰ της, ἀπὸ τὸ λαπιωμένο ποδόγυρὸ της. Στεγνὸ, κοκκαλιάρικο τὸ πρόσωπὸ της, μὲ μύγουλα βαθυλωμένα, μὲ μάτια ἀνήσυχτα.

(Ἀκούσθει)

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Βγήκανε καὶ τὰ «Ἑλληνικὰ χρονικά» τοῦ φίλου Ἀριττου Καμπάνη μὲ ὀρθόνια ἀκοντοκαμμένες σελίδες, γυμνὰς βλῆ διαλεκτῆ (κοιλιτικῆ, κοινοτικῆ, φιλολογικῆ κτλ. Ἀποροῦμε μόνο πῶς ὁ φίλος Καμπάνης ἄφισε ἕναν κάπιο Μ. Σκαϊόλα νὰ γράφει τόσο ἀνόητα καὶ ἀτρεπὰ γὰ τοὺς «Βωρεῖς» τοῦ Παλαμά. Ἐπιζῶμε τέτια χοντρά λάθη καὶ μὴ ξαναφανοῦσε στὰ «Ἑλληνικὰ χρονικά» καὶ μόνο μ'αὐτὴ τὴν ἐπιφύλαξη τοῦ εὐχόμεστε μακροβιότητα.

— Ὑστερ' ἀπὸ δεκαπέντε μέρες βγαίνει ὁ «Θεατρικὸς κόσμος», ἐφημερίδα θεατρικῆ ποὺ θὰ βγαίνει κάθε Σαβῆνο ἀπὸ τὸ φίλο μας Μιχ. Ροῦῶ. Θὰν τὴ δώσῃ καὶ θὰ σὰς ποῦμε.

— Ὑστερ' ἀπὸ τὶς δυὸ καινούριες μας δηγηματογραφίαι, τὴν κ. Ἰουλία Πετρούκη μὲ τὸ δικατὸ καὶ πρωτότυπο τάλεντο της, καὶ τὴν δα Μῆ σα Πετροῦτῃ μὲ τὴ χαριτωμένη της ἀφήγησι, νά, καὶ τρίτη σήμερα, ἡ δα Σέλιη Παπασιουρίδη, μὲ τὸ δῆγημά της «Στὸ Σανατόριο». Ἐρχεται ἄξια νὰ μιὰνὶ πλάι σ' αὐτές, Ὅσοι παρακολοῦθοῦν ε μὲ ἀγάπη τὰ νεοελληνικὰ γράμματα θὰν τὸ χοροῦνε αὐτὸ τὸ φατόρηνο.

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύουμε τὴ «Νανόττα», ἀνέκδοτο δῆγημα τοῦ συ εγγάτη μα, Γρ. Ζενόπουλου.

— Ὁ Κ. Καρθαῖος μᾶς ἔδωσε μιὰ σειρά καινούρια τραγούδια του ποὺ θὰν τὰ δημοσιεύουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο: καὶ γὰ τὸ παραπάνω φύλλο ἔχουμε ἄλλη σειρά καινούρια τραγούδια τοῦ ποιητῆ Λέοντα Κουκούλα.

— Οἱ Ἀρροστολαῖδες τοῦ Πάνου Ταγκάκουλου εἶναι ἀπὸ τὸ βιβλίον, ποὺ μὲ τὸν ἴδιον τίτλον, θὰ ἐδοθεῖ ἔτι καὶ ὁ Μῆ, μὲ τέσσερα τυπογραφικὰ φύλλα καὶ μὲ πρόλογο τοῦ Κωστῆ Παλαμά.

Ἡ μουσικὴ ἐπεριδα, ποὺ δώσανε οἱ Ἕλληνες μουσουργοὶ στὸ Δημοτικὸ θέατρο τὴν περασμένη βδομάδα, ἔγινε μόνο καὶ μόνο γὰ νὰ δοῦσται καὶ πάλι ὁ Καλεμοῖρης μὲ τὸ «Μαρμαρωμένο Βασιλεῖ» του, τὸ ἐπιτάσιο ποὺ σύνθεσε πάνω στοὺς βαρβαρμένους στίχους τῆς δασ Ἑλένης Κ. Νεγγετόντη. Οἱ ἄλλοι μουσουργοὶ ποὺ συνθέσανε ἄλλα